

La millor part

Setzè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Ens trobem a la casa de Betània, la de Marta, Maria (Lc 10,38-42) germanes de Llätzer, amics tots de Jesús, on ell anava de tant en tant a descansar, a desconnectar. Quina immensa sort: trobar-se amb Jesús era una loteria, que va tocar a la casa de Betània. Moltes vegades ens hem dit que si tinguéssim físicament Jesús amb nosaltres, tot seria més fàcil, no hi hauria dubtes, que res no ens fallaria, que la nostra fe seria més forta, que no ens deixaríem portar pel què diran. Però això no és així. L'Evangeli ho retrata de forma molt clara.

Marta corre amunt i avall per a servir Jesús. Maria s'atura, sembla que no faci res sinó restar embadalida als peus del Senyor, escoltant el que diu, veient-lo, contemplant-lo, enamorada diríem, no deixant que caigui cap mot a terra dels que surten de la seva boca. Marta, en canvi, vol omplir aquella boca, satisfer el Senyor amb coses materials, molt necessàries i importants. No obstant, Crist li indicarà que tan sols n'hi ha una d'imprescindible, que és la que Maria ha pres, que no li serà pas presa, ni en aquest món ni en la vida eterna.

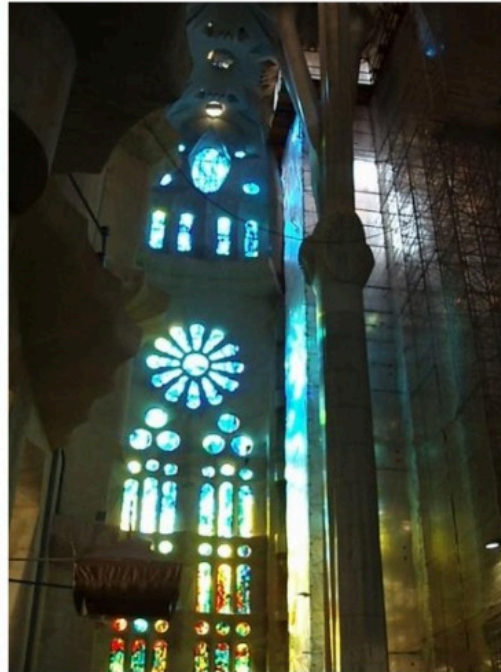
Primer de tot, Jesús convida a no perdre la perspectiva principal: que l'origen i la fi de la vida humana consisteix en acollir el Senyor, en deixar-se portar per ell, per la seva paraula. «Mt 4,4 No tan sols de pa viu l'home sinó de tota Paraula que surt de la boca de Déu.» Maria és la que està posant en pràctica realment aquesta indicació evangèlica.

Pensem per un moment que anéssim a veure uns parents, uns amics; que quan arribéssim, sí, ens servissin de tot, ens donessin el millor que tenen, ens hostatgessin a la seva millor habitació, però en canvi no estiguessin per nosaltres, no ens prestessin atenció, ens tractessin com qui té un client de l'hotel, a qui sadollen amb tots els capricis però que no rep cap atenció personal. El desencís i el buit personal seria immens. Sí, estaríem molt ben servits, però no era pas això el que veníem a buscar, sinó aquella estimació, contacte amical, conversa i companyia que tan sols les persones estimades poden atorgar.

Tots portem en el nostre interior molta Marta i més aviat poca Maria, no interpreteu malament. Vivim en una cultura social del que és útil, de la sobreocupació, de la importància d'ocupar el temps i de sentir-nos útils. Però les que són útils són les coses, no les persones. En tot cas, les persones fem útils les coses. Cal vetllar per no convertir les persones en coses, una temptació fàcil. En francès,

«les outils» són les eines.

En una cultura materialista, més aviat utilitzem les persones com eines i, en canvi, estimem les coses. Sacrifiquem la vida, no per les persones, sinó per les coses, pels diners, pels plaers, pels luxes. Res més lluny de la voluntat de Déu. Aquest perill és igualment el nostre: malaurat el treball de l'apòstol, el seu esforç de cada dia, la

lluita per vèncer el sofriment i la donació de si mateix, que no es nodreix de seure als peus del Senyor, d'obrir-li la porta del seu santuari interior, de trucar hores i hores a la porta del sagrari, d'adormir-se esgotat amb el llibre de la Paraula a les mans i el cor inflammat com els deixebles d'Emmaús. Heus aquí el secret: escollir la millor part, 'única necessària, a fi de descobrir, pacientment, allò que el Senyor vol de mi; donant-li temps perquè parli; sense voler prendre decisions per compte propi. Convé que m'obri sincerament a comprendre i acollir la seva voluntat.

En cadascun de nosaltres, Senyor, hi has posat la capacitat de treball i de servei de Marta i la necessitat de pregar de Maria. Que sapiguem unificar el nostre esperit per viure amb alegria i sense sentiments de culpa. Ajuda, Senyor, tots els qui Malden per fer aquest món més acollidor, que sentin el nostre escalf i que sapiguem valorar-ne el treball.

La nostra societat, Senyor, valora poc l'opció dels pares i mares que decideixen dedicar-se a cuidar la casa i els fills. Que sapiguem valorar llur opció i que no fem comentaris o comparacions que els puguin resultar dolorosos. Tampoc no són gaire apreciades, Senyor, les persones que es dediquen a la vida de pregària: que sentin la solidaritat dels creients i que gràcies a la seva intercessió, avancem en la vida de l'esperit.

En el temps d'estiu, en què es disposa d'un espai diferent, de descans, mireu que sigui un temps de Déu, un temps per a trobar-nos de forma especial amb el nostre Creador, que al setè dia va descansar i va santificar així el temps de l'home.

Que l'estiu sigui temps de purificació personal, perquè creixi en santedat, perquè els sagraments, en especial en l'eucaristia, m'alimentin i em transformin, segons la voluntat divina. Que conegui millor Crist, que continua venint a mi per fer-me conèixer la seva amistat, perquè em vol regalar la seva presència, la seva companyia, la seva comunió, el seu esperit.